

Wyniki najnowszych badań dowodzą istotnej roli, jaką odgrywa w procesie termogenezy leptyna, która jest białkowym produktem adipocytów w tkance tłuszczowej [7]. Wspomniana wcześniej mniejsza zdolność do syntezy ATP w mitochondriach warunkowana jest przez transportujące białka UCP (Uncoupling Proteins). Mają one właściwości rozprzęgające rezerwy energetyczne, których bezpośrednie działanie polega na kierowaniu przemian na uwalnianie ciepła, a nie ATP oraz syntezy i odkładania tłuszczu zapasowego. W obrębie tkanki tłuszczowej noworodków leptyna hamuje ekspresję czynnika NPY (neuropeptyd Y), który ogranicza aktywność białek rozprzęgających. Natomiast sama zwiększa ekspresję tych białek w brunatnej tkance tłuszczowej i tym samym odgrywa zasadniczą rolę w stymulowaniu termogenezy [7].

Na zdolność noworodków do utrzymania homeostazy termicznej bez wątplenia wpływa wiele czynników. Badania przeprowadzone na ciężarnych owcach poddanych stresowi zimna dowiodły, że jagnięta matek ekspozycyjnych na zimno miały większe zasoby brunatnej tkanki tłuszczowej i tym samym większe możliwości generowania ciepła [10]. Wykazano również, że noworodki urodzone przedwcześnie mają znacznie niższy poziom metabolizmu (o około 25%) niż urodzone w terminie. Na przykład temperatura wewnętrzna przedwcześnie urodzonych źrebiąt znacznie się obniża zaraz po porodzie, a czas powrotu do temperatury typowej dla gatunku jest dłuższy [8]. Niedostateczne zaopatrzenie energetyczno-pokarmowe noworodków również powoduje zaburzenia termogenezy. Niedożywienie jagniąt w okresie neonatalnym jest jedną z głównych przyczyn występowania hipotermii [2]. Poprzez proste czynności, tj. zapewnienie komfortu cieplnego przez podniesienie temperatury otoczenia oraz utrzymanie pomieszczenia bez przeciągów, usunięcie płynu owodniowe-

go z powierzchni ciała noworodka, zapewnienie odpowiedniej ilości energii z pokarmem, można skutecznie zapobiegać tak częstym zgonom noworodków z powodu oziębienia [8, 16]. Zatem odpowiednia pielęgnacja ciężarnych samic oraz zapewnienie optymalnych warunków, w tym termicznych, nowo narodzonym zwierzętom, znacznie ułatwia im przystosowanie się do życia poza organizmem matki.

Literatura: 1. Kita J.: *Magazyn Wet.* 4, 11, 59-62, 2002. 2. Kornacka M.: *Adaptacja noworodka do życia pozamacicznego.* Neonatologia, pod red. D. Łozińskiej i J. Twardowskiej. Wyd. Lek. PZWL, 1993. 3. Poczeko P.: *Ciepło a życie. Zarys termofizjologii zwierząt.* PWN, Warszawa 1990. 4. Skrzypczak W.F.: *Termoregulacja. Fizjologia zwierząt z elementami anatomii,* pod red. Luizy Duszy. Wyd. ART, Olsztyn 1998. 5. Studziński T., Czarnecki A., Głuszak A.: *Medycyna Wet.* 46, 114-116, 1990. 6. Studziński T., Czarnecki A., Głuszak A.: *Medycyna Wet.* 6, 378-381, 1988. 7. Studziński T., Puzio J., Tataro M.: *Zeszyty Naukowe Akademii Rolniczej, Zootechnica* 43, Wyd. AR Szczecin, 2001. 8. Studziński T., Valverde Piedra J.L., Pochodyła A.: *Mat. II Konf. Nauk. „Fizjologia okresu okołoporodowego i postnatalnego u zwierząt gospodarskich”,* 11-18, Szczecin-Barzkowice 1997. 9. Studziński T., Valverde Piedra J.L., Pochodyła A.: *Termoregulacja w okresie neonatalnym u źrebiąt. Noworodek a środowisko,* pod red. A.B. Ślebodzińskiego, Poznań 2000. 10. Studziński T., Valverde Piedra J.L.: *Termoregulacyjne mechanizmy adaptacji do środowiska w okresie postnatalnym u jagniąt. Noworodek a środowisko,* pod red. A.B. Ślebodzińskiego, Poznań 2000. 11. Studziński T.: *Termoregulacja. Fizjologia zwierząt,* pod red. T. Krzymowskiego, PWRiL, Warszawa 1995. 12. Ślebodziński A.B.: *Mat. II Konf. Nauk. „Fizjologia okresu okołoporodowego i postnatalnego u zwierząt gospodarskich”,* 5-11, Szczecin-Barzkowice 1997. 13. Ślebodziński A.B.: *Hormony tarczycy (TH) i katecholaminy w homeotermii noworodków. Przegląd retrospektywny. Noworodek a środowisko,* pod red. A.B. Ślebodzińskiego, Poznań 2000. 14. Świetliński J., Musialik-Świetlińska E.: *Homeostaza cieplna noworodka i postępowanie w jej zaburzeniach. Zaburzenia homeostazy noworodka,* pod red. J. Świetlińskiego i W. Grzywna, α -medica press 1998. 15. Tichner M., Fundali J., Kuchejda B.: *Medycyna Wet.* 12, 721-724, 1985. 16. Tichner M.: *Medycyna Wet.* 51 (10), 574-577, 1995.

Nowe prawo paszowe

Sławomir Mroczkowski

ATR w Bydgoszczy

Jesienią bieżącego roku wchodzi w życie nowe przepisy prawa paszowego. Przyjęta ustawa z dnia 23 sierpnia 2001 roku o środkach żywienia zwierząt (Dz.U. Nr 123 poz. 1350 z dnia 25 października 2001 roku) zastępuje swoją poprzedniczkę z 1939 roku (Dz.U. Nr 64 poz. 419 z dnia 19 lipca 1939 r.). Zmieniona ustawa wprowadza do polskiego ustawodawstwa nowoczesne rozwiązania prawne w zakresie wytwarzania i obrotu paszami, uwzględniające dotychczasowy dorobek nauki i postęp w tej dziedzinie. Nowelizacja przepisów prawa paszowego jest również skutkiem przyjętego przez Polskę

zobowiązania, dotyczącego konieczności dostosowania polskich przepisów prawnych do odpowiednich regulacji istniejących w Unii Europejskiej. Nowe przepisy mają zapewnić, że produkowane pasze będą całkowicie bezpieczne nie tylko dla zwierząt, ale także dla zdrowia ludzi i całego środowiska.

Ogólnie można powiedzieć, że ustawa reguluje przede wszystkim zasady wytwarzania i stosowania środków żywienia zwierząt oraz obrotu nimi. Określa też wymagania co do ich jakości i sposobu sprawowania nadzoru przez uprawnione organy kontrolne. Ustawa wraz z aktami wykonawczymi reguluje w szczególności:

- ♦ zagadnienia dotyczące substancji niepożądanych i substancji, których stosowanie w żywieniu zwierząt jest zakazane;
- ♦ uwarunkowania w zakresie stosowania przetworzonego białka zwierzęcego w żywieniu zwierząt gospodarskich;

♦ wymogi techniczne i organizacyjne obowiązujące przy wytwarzaniu i prowadzeniu obrotu środkami żywienia zwierząt;

♦ zasady udzielania zezwoleń podmiotom prowadzącym działalność w zakresie wytwarzania środków żywienia zwierząt.

Na początku ustawy zdefiniowano podstawowe pojęcia dotyczące środków ochrony zwierząt. Cały, dość obszerny artykuł 2 wyżej wymienionej ustawy jest swoistym leksykonem, który w sposób jednoznaczny, nie budzący wątpliwości interpretacyjnych wyjaśnia użyte w ustawie pojęcia. Zastosowane w polskim ustawodawstwie definicje w tym zakresie są w pełni dostosowane do terminologii obowiązującej w UE. Ujednolicenie tej terminologii ma duże znaczenie zarówno ze względu na obrót paszami pomiędzy podmiotami krajowymi, jak i coraz bardziej rozwijający się handel z krajami UE.

Środki żywienia zwierząt, według znowelizowanej ustawy, są to pasze, dodatki paszowe i premiksy. Pasze z kolei dzielą się na materiały paszowe i mieszanki paszowe. Materiały paszowe są to produkty pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego w stanie naturalnym, świeże, konserwowane lub przetworzone oraz inne substancje organiczne i nieorganiczne, przeznaczone do bezpośredniego żywienia zwierząt lub do sporządzania mieszanek paszowych albo premiksów. Mieszanki paszowe stanowią mieszaniny materiałów paszowych bez zawartości albo z zawartością dodatku paszowego lub premiksu, bądź materiału paszowego z dodatkiem paszowym lub premiksem. W ustawie wyróżnia się mieszanki paszowe pełnoporcjowe, uzupełniające i dietetyczne, przy czym mieszankę paszową uzupełniającą można stosować w żywieniu zwierząt tylko w połączeniu z inną paszą. Premiks jest to mieszanina dodatków paszowych lub mieszanina jednego lub większej liczby dodatków paszowych z materiałem paszowym, przeznaczona do wytwarzania pasz.

Szczególnego znaczenia nabiera zdefiniowanie dodatków paszowych. W związku z szybkim rozwojem przemysłu chemicznego na rynku występuje bogata oferta dużej ilości substancji i produktów, które znajdują zastosowanie w żywieniu zwierząt jako dodatki do pasz. Dodatkami paszowymi są, według ustawy, substancje przetworzone i nie przetworzone oraz ich mieszaniny dodawane do pasz w celu: poprawy cech materiałów paszowych lub środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego; zaspokajania potrzeb żywieniowych zwierząt lub poprawienia cech użytkowych zwierząt w wyniku wpływu na florę żołądkowo-jelitową lub na strawność paszy; wprowadzenia składników pokarmowych umożliwiających osiągnięcie szczególnych celów żywieniowych lub zaspokojenie szczególnych potrzeb żywieniowych w danym okresie, bądź w celu zapobiegania szkodliwemu wpływowi odchodów zwierzęcych na środowisko lub zmniejszenia tego wpływu. Dodatki paszowe, podobnie jak premiksy, mogą być stosowane w żywieniu zwierząt wyłącznie jako składniki mieszanek paszowych.

Według artykułu 4 ustawy o środkach żywienia zwierząt zabrania się wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania w żywieniu zwierząt:

– substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta-agonistycznym;

– substancji szkodliwie wpływających na zdrowie zwierząt, jakość środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego i na środowisko;

– pasz zawierających substancje niepożądane w ilości przekraczającej dopuszczalną ich zawartość;

– pasz zepsutych, w szczególności o zmienionym smaku, zapachu i wyglądzie, w wyniku procesów fermentacyjnych, gnilnych i innych, spowodowanych działaniem drobnoustrojów, grzybów, roztoczy, temperatury, światła, wilgotności i upływem czasu.

Ustęp drugi tego samego artykułu ustawy stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw rolnictwa, który w drodze rozporządzenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska oraz ministrem właściwym do spraw zdrowia, określa:

– szczegółowy wykaz substancji szkodliwie wpływających na zdrowie zwierząt;

– wykaz materiałów paszowych pochodzących z tkanek zwierząt, które mogą być stosowane w żywieniu zwierząt gospodarskich;

– dopuszczalne zawartości substancji niepożądanych w paszach.

Regulacje, zawarte w artykule 4 ustawy i w aktach wykonawczych, określają między innymi środki ochronne dotyczące BSE i karmienia zwierząt białkiem zwierzęcym. Są one zgodne z regulacjami obowiązującymi w krajach UE (Decyzja Rady nr 2000/766/EC z dnia 4 grudnia 2000 roku). Regulacje te wprowadzają zakaz stosowania w żywieniu zwierząt gospodarskich przetworzonego białka zwierzęcego, z wyjątkiem:

– mączek rybnych przeznaczonych dla innych zwierząt niż przeżuwacze;

– żelatyny nie pochodzącej od przeżuwaczy;

– fosforanu dwuwapniowego z odtłuszczonych kości i hydrolizowanych białek zwierzęcych;

– mleka i produktów mlecznych.

Wytworzone i wprowadzone do obrotu pasze nie mogą zawierać w nadmiarze wody, substancji wiążących, zanieczyszczeń roślinnych oraz zanieczyszczeń mineralnych (artykuł 20 ustawy). Dopuszcza się jednak wprowadzanie do obrotu mieszanek paszowych, wytworzonych z materiałów paszowych zawierających substancje niepożądane, a więc takich substancji i produktów, które mogą niekorzystnie wpływać na zdrowie i cechy użytkowe zwierząt, a poprzez mięso, mleko i jaja także na zdrowie ludzi. Ideałem byłoby osiągnięcie zerowych zawartości tych substancji. Jednak aktualnie stosowane metody analityczne pozwalają na wykrycie nawet ich śladowych ilości. W związku z czym ustalono maksymal-

ne, dopuszczalne poziomy ich zawartości w paszach, uwzględniając poziomy bezpieczeństwa, które odpowiednio do stanu obecnej wiedzy w tym zakresie nie stwarzają żadnych zagrożeń dla ludzi i zwierząt.

W ustawie (w artykule 20) wymienia się następujące materiały paszowe, z których nie mogą być wytwarzane mieszanki paszowe: orzechy ziemne, kopra, rdzeń palmowy, nasiona bawełny, bobassu i kukurydzy oraz produkty powstałe w wyniku ich przetwarzania, zawierające aflatoksynę B1 w ilości większej niż 0,2 mg w jednym kg tych materiałów paszowych; fosforany zawierające w 1 kg więcej niż 10 mg kadmu lub więcej niż 20 mg arsenu; pulpa cytrusowa zawierająca dioksyny w ilości większej niż 500 pikogramów w 1 kg.

Ustawodawca wprowadził licencjonowanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania dodatków, materiałów paszowych i premiksów, zawierających m.in.: antybiotyki, kokcydiostatyki i inne środki farmaceutyczne, stymulatory wzrostu, witaminy A i D, pierwiastki śladowe, enzymy, przeciwutleniacze (artykuł 12 ustawy). Podmioty zajmujące się środkami żywienia zwierząt muszą sprostać odpowiednim wymogom technicznym i organizacyjnym, dotyczącym pomieszczeń, sprzętu i przeszkolenia pracowników. Są zobowiązane do wprowadzenia systemu wewnętrznej kontroli produkcji środków żywienia zwierząt, prowadzenia spisu wytwarzanych produktów oraz pobierania i przechowywania tzw. próbek archiwalnych z każdej serii wyrobu.

Przedsiębiorcy muszą zgłosić zamiar założenia firmy do powiatowego lekarza weterynarii i uzyskać jego zezwolenie, które jest wydawane w drodze decyzji administracyjnej. Zezwolenie wydawane jest dopiero po zbadaniu, czy spełnione są wymagania sanitarne wynikające z ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych, a także po pozytywnym zaopiniowaniu przez inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, że wnioskodawca spełnia wymagania techniczne i organizacyjne, obowiązujące w zakresie wytwarzania środków żywienia zwierząt. W przeciwnym razie lekarz weterynarii nie wyda zezwolenia.

Wniosek o wydanie zezwolenia, poza wymaganiami określonymi w przepisach o działalności gospodarczej, musi zawierać: określenie zakresu wykonywanej działalności gospodarczej, z podaniem rodzajów środków żywienia zwierząt, wskazaniem miejsca wytwarzania środków żywienia zwierząt; dokumentację dotyczącą wewnętrznego systemu kontroli jakości; dokumentację dotyczącą pomieszczeń produkcyjnych, w tym linii technologicznej i dróg przemieszczania środków żywienia zwierząt; dokumenty potwierdzające posiadanie wymaganych kwalifikacji zawodowych przez personel kierujący procesem wytwarzania pasz, dodatków paszowych i premiksów; dokumentację dotyczącą zakresu obowiązków pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy związanych z procesem technologicznym.

Dodatki paszowe i materiały paszowe (białko uzyskiwane z mikroorganizmów należących do grupy bakterii, drożdży, glonów i grzybów; niebiałkowe związki azotowe; aminokwasy

i ich sole; hydroksyanalogi aminokwasów, a także produkty uboczne uzyskane w procesie wytwarzania aminokwasów w drodze fermentacji) przed wprowadzeniem do obrotu należy zarejestrować w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Wniosek o wpis do rejestrów produktów składa producent lub importer. Decyzja w sprawie wpisu do rejestru wydawana jest na podstawie wyników badań potwierdzających, że produkt jest przydatny w żywieniu zwierząt, a zwłaszcza, że nie powoduje zagrożeń dla zdrowia ludzi, zwierząt i dla środowiska. Decyzja o wpisie powinna nastąpić bez zbędnej zwłoki, jednak dopiero po zbadaniu jakości produktu, najpóźniej w ciągu roku od złożenia wniosku przez producenta lub importera. Rejestry są dostępne dla osób mających interes prawny, z wyjątkiem danych objętych tajemnicą państwową i służbową oraz ochroną własności przemysłowej wytwórcy.

Rejestr przedsiębiorców i podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, w zakresie wytwarzania środków żywienia zwierząt i obrotu nimi, prowadzi, według artykułu 36 ustawy, Główny Lekarz Weterynarii. Minister właściwy do spraw rolnictwa, na podstawie informacji przekazanych przez Głównego Lekarza Weterynarii, ogłasza corocznie (w terminie do dnia 30 listopada) w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” ewidencję wyżej wymienionych przedsiębiorców i podmiotów.

Środki żywienia zwierząt powinny być wprowadzane do obrotu w szczelnych i odpowiednio zamkniętych opakowaniach i pojemnikach tak, aby po otwarciu zamknięcie uległo zniszczeniu, a opakowanie nie mogło być użyte ponownie. Mieszanki paszowe mogą być wprowadzane do obrotu luzem albo w nie zamkniętych opakowaniach w przypadku: dostawy mieszanek paszowych pomiędzy ich wytwórcami; dostawy mieszanek paszowych przez ich wytwórców do przedsiębiorstw zajmujących się ich pakowaniem; dostawy mieszanek paszowych bezpośrednio od ich wytwórców do posiadaczy zwierząt gospodarskich; dostawy mieszanek paszowych uzyskiwanych przez zmieszanie całych ziaren zbóż, bloków lub lizawek; sprzedaży mieszanek paszowych w ilości nie przekraczającej 50 kg z uprzednio zamkniętych opakowań lub pojemników; sprzedaży mieszanek paszowych melasowanych, zawierających nie więcej niż 3 materiały paszowe; sprzedaży mieszanek paszowych granulowanych między wytwórcami.

Ważną sprawą jest właściwe znakowanie środków żywienia zwierząt, co szczegółowo określają akty wykonawcze. Oznakowanie nie może wprowadzać użytkownika lub nabywcy w błąd, względnie sugerować, że produkty posiadają specjalne właściwości. Napisy powinny być czytelne, widoczne i nieusuwalne, a także zawierać następujące informacje: rodzaj, nazwę i numer wpisu do rejestru produktów, wytwórcę i numer zezwolenia, masę lub objętość netto, okres trwałości i karencji, przeznaczenie, materiały paszowe lub kategorie grupujące materiały paszowe, zawartość składników pokarmowych, datę produkcji lub numer serii, sposób stosowania i zasady bezpiecznego użycia.

Nadzór nad produkcją, stosowaniem oraz wprowadzaniem do obrotu środków żywienia zwierząt pełnią Inspekcja Weterynaryjna oraz Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Inspekcja Weterynaryjna sprawuje nadzór w zakresie warunków weterynaryjnych, określonych w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, a także w zakresie mikrobiologicznej oceny środków żywienia zwierząt oraz zawartości substancji niepożądanych, z wyłączeniem substancji niepożądanych pochodzenia roślinnego. Z kolei Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych prowadzi kontrolę i sprawuje nadzór w zakresie: wartości pokarmowej środków żywienia zwierząt; zawartości substancji niepożądanych pochodzenia roślinnego; wymagań technicznych i organizacyjnych, obowiązujących przy wytwarzaniu i wprowadzaniu do obrotu środków żywienia zwierząt; prawidłowości oznakowania pasz, dodatków paszowych i premiksów wprowadzanych do obrotu. Inspektorzy tych instytucji mogą nakazać usunięcie uchybień w przypadku ich wystąpienia, względnie wstrzymać prowadzenie działalności na jakiś czas, a także zakazać importowania do Polski produktów lub mieszanek paszowych z udziałem niedopuszczonych do obrotu komponentów.

Przedsiębiorcy, u których zostaną pobrane (w ramach nadzoru sprawowanego przez Inspekcję Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych) próbki środków żywienia zwierząt, są obowiązani uiścić opłaty za przeprowadzenie badań tych próbek w upoważnionych laboratoriach w przypadku, kiedy w ich wyniku zostanie stwierdzone, że pasze, do-

datki paszowe lub premiksy nie spełniają wymagań określonych w ustawie.

Odpowiedzialność za jakość środków żywienia zwierząt wprowadzanych do obrotu ponosi ich wytwórca. Zadaniem państwowych instytucji nadzorujących i urzędowej kontroli jest stwierdzenie zgodności cech deklarowanych przez producenta z rzeczywistą jakością produktu. Wysokie wymagania jakościowe stawiane paszom, dodatkom paszowym i premiksom nakładają konieczność stworzenia systemu kontroli, a zwłaszcza sieci uznanych laboratoriów, z ustaloną metodyką postępowania laboratoryjnego oraz z odpowiednim wyposażeniem w sprzęt i aparaturę analityczną. Wraz z wejściem Polski do Unii Europejskiej krajowi producenci pasz będą konkurować z producentami zachodnimi, co tym bardziej podnosi znaczenie problemu właściwej oceny pasz. Zasada swobodnego przepływu towarów, obowiązująca w UE, nie pozwala na stosowanie jakichkolwiek restrykcji w stosunku do towarów odpowiadających parametrom jakościowym, określonym w przepisach obowiązujących we wspólnocie europejskiej. Dlatego metodyka badań laboratoryjnych, jak i aparatura, stosowane w analizie pasz, muszą być identyczne. Pozwoli to na uzyskiwanie takich samych wyników badań, niezależnie od miejsca ich wykonywania.

Literatura: 1. Ustawa z dnia 23 sierpnia 2001 roku o środkach żywienia zwierząt (Dz. U. z dnia 25 października 2001 roku, Nr 123, poz. 1350). 2. Ustawa z dnia 13 lipca 1939 roku o nadzorze nad niektórymi środkami żywienia zwierząt (Dz. U. z dnia 19 lipca 1939 roku, Nr 63 poz. 419) wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. 34, poz. 198 z 1990 r., Dz. U. 60, poz. 369 z 1997 r., Dz. U. 106, poz. 668 z 1998 r., Dz. U. 120, poz. 1268 z 2000 r.).

Seminarium w Krasnem

„Stan i perspektywy hodowli bydła rasy simentalskiej w Polsce” to tytuł seminarium, które zorganizowano 25 września br. w Małopolskim Centrum Biotechniki w Krasnem. Organizatorzy tego spotkania – pracownicy Centrum pragnęli w ten szczególnie sposób uczcić Jubileusz 40-lecia pracy zawodowej i 65 urodziny prezesa MCB Stanisława Drausa, który wiele uczynił dla hodowli tej rasy, a także dla rozwoju firmy i pozycji, jaką obecnie zajmuje. To dzięki jego aktywności, a także „sympatii” jaką darzy simentale, rasa ta cieszy się coraz większym uznaniem wśród hodowców w kraju. W programie seminarium przewidziano prezentację referatów poświęconych rasie simentalskiej, dyskusję na temat perspektyw jej hodowli na Podkarpaciu, a także prezentację najlepszych buhajów rasy simentalskiej, utrzymywanych w MCB Krasne. W spotkaniu uczestniczyło 140 osób, wśród zaproszonych

gości byli przedstawiciele władz wojewódzkich i samorządowych, naukowcy z uczelni i instytutów rolniczych, przedstawiciele z Mazowieckiego i Wielkopolskiego Centrum Hodowli i Rozrodu Zwierząt oraz Stacji Hodowli i Unasieniania Zwierząt w Bydgoszczy, a także goście z zagranicy – dr Johannes Aumann z BVN Neustadt a.d. Aisch (Niemcy), dr Tomasz Krychowski z URCEO (Francja).

Stanisław Draus 12 lat temu objął funkcję prezesa SHIUZ w Krasnem. W okresie tym następowało wiele zmian, powstawało wiele nowych wyzwań. W wyniku reorganizacji w 1991 r. utworzono – z istniejących wówczas 51 stacji hodowli i unasieniania zwierząt – 9 stacji, a w 2000 r. ich liczbę ograniczono do 4 i przekształcono w jednoosobowe spółki Skarbu Państwa. Obecnie działalność Małopolskiego Centrum Biotechniki Sp. z o.o. w Krasnem obejmuje województwa: podkarpackie, małopolskie, śląskie i opolskie. Realizowane zadania przez Centrum to: inseminacja bydła, trzody chlewnej, na niedużą skalę kóz oraz matek pszczelich; pozyskiwanie i dystrybucja nasienia buhajów; realizowanie programów oceny i selekcji buhajów ras mlecznych; ocena stacjonarna buhajów ras mięsnych i prowadzenie wychowalni buhajów